

Arrest

nr. 102 459 van 6 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juli 2012 tot weigering van de verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 22 december 2006 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 17 januari 2007 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, de beslissing waarbij de verzoeker gemachtigd werd tot een tijdelijk verblijf.

1.3 Op 22 januari 2008, 24 februari 2009, 14 januari 2011 en 27 mei 2011 wordt verzoekers tijdelijk verblijf telkenmale verlengd.

1.4 Op 12 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van de verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“NAAM:

A(...) P(...)

nationaliteit: Armenië

geboren te Beiroet

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 03/05/2012 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van de artikelen 9, lid 3 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en in toepassing van artikel 76bis van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten heeft ingediend op basis van genoemd artikelen 9, lid 3 op 22/12/2006. Dat dit verzoek door onze diensten op 17/01/2007 gegrond werd verklaard waarna betrokkene in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig van 15/02/2007 tot 14/02/2008, verlengd op datum van 04/03/2008 en 06/03/2009, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden:

Overwegende dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft m.n. :

Betrokkene diende op 03/05/2012 een aanvraag tot verblijfsverlenging in bij onze diensten. De nieuwe medische stukken in deze aanvraag werden ter advies voorgelegd aan de arts-adviseur. De arts-adviseur evalueerde deze nieuwe medische gegevens op 09.07.2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde: “Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.”

Betrokkene voert in zijn verzoekschrift aan dat hij niet de nodige behandeling zal kunnen krijgen in Armenië, dat hij er niet zal kunnen beschikken over medische zorgen van een aanvaardbaar kwalitatief niveau en dat de behandeling bovendien voor hem financieel ontoegankelijk zal zijn. Hiervoor verwijst betrokkene naar een medisch attest van Dr. P. A. d.d. 17/11/2006 waarin deze op grond van zijn persoonlijke ervaringen in Armenië stelt dat de voor betrokkene noodzakelijke regelmatige medische follow-up alsook het bekomen en het vergoeden van de medicatie hem zeer moeilijk lijkt. Betrokkene stelt verder in zijn verzoekschrift dat hij in geval van terugkeer naar Armenië nooit een adequate behandeling zal krijgen hetgeen uiteraard een zeer negatieve impact zal hebben op zijn gezondheidstoestand. Hij meent dan ook dat het terugsturen naar zijn land van herkomst in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

Er dient opgemerkt te worden dat de beweringen van betrokkene en het door hem bijgebrachte medisch attest van Dr. P. A. geen afbreuk kunnen doen aan de vaststellingen van de arts-adviseur die betrokkenes specifieke gezondheidsproblemen heeft onderzocht en die oordeelde dat er voor betrokkene geen bezwaar is tegen een terugkeer naar zijn land van herkomst gelet op het feit dat de nodige medicatie, behandeling en opvolging er beschikbaar zijn en dat de benodigde medische zorgen gratis zijn. Een loutere verwijzing naar een niet actueel medisch attest van Dr. P.A. toont geenszins aan dat de medische begeleiding van betrokkene niet zal kunnen worden verdergezet in zijn herkomstland.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM aangezien het onomstotelijk vaststaat dat de noodzakelijke behandeling en opvolging mogelijk zijn in Armenië en het niet noodzakelijk is dat de behandeling in het land van herkomst van hetzelfde niveau is als die waarvan de illegaal verblijvende vreemdeling gedurende korte tijdspanne genoot in een Staat met meer ontwikkelde gezondheidszorg. Betrokkene brengt geen concrete bewijzen aan die aantonen dat hij geen toegang zou hebben tot de medische verzorging in Armenië. Hij beperkt zich tot loutere beweringen van hemzelf

en van Dr. P. A. wat op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Om de schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen aanvoeren, dient betrokkene aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De aangehaalde elementen in het verzoekschrift die geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene, met name dat betrokkene sinds juni 2000 in België verblijft, dat hij voldoende geïntegreerd is in België en voldoende tewerkstellingskansen heeft, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. Betrokkene legt hier geen enkel stavingsstuk van voor.

Tot slot dient gewezen te worden op de zwaarwichtige feiten van openbare orde waarvoor betrokkene veroordeeld is. Zo werd hij bij vonnis d.d. 22.09.2010 door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden en een ontzetting uit zijn rechten voor vijf jaar. Deze informatie bevindt zich in het administratief dossier..

Gezien bovenstaande vaststellingen kan geen nieuwe verblijfsverlenging meer worden verleend aan betrokkene en dient zijn tijdelijk verblijfsrecht te worden ingetrokken.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Reden van de maatregel:

- De omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend bestaan niet langer of zijn zodanig gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980).

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkene dient door uw diensten te worden ingehouden."

1.5 Op 4 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

3.2 Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 4 september 2012 aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd afgegeven. Ter terechtzitting bevraagd over de actuele verblijfstoestand van de verzoeker, bevestigt de raadsvrouw van de verzoeker dat deze laatste inmiddels reeds werd gerepatriëerd.

Gevraagd naar het belang van de verzoeker in het licht van het feit dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vereist dat de desbetreffende vreemdeling in België verblijft, volhardt de raadsvrouw van de verzoeker in het belang en stelt zij dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing ertoe zou leiden dat de verzoeker kan terugkeren naar België. De verwerende partij repliceert dat de verzoeker het vereiste belang ontbeert.

Het is dan ook buiten betwisting dat de verzoeker zich niet langer in België, doch in zijn land van herkomst bevindt.

3.3 Het is duidelijk dat een vreemdeling die zich niet in België bevindt, niet kan gemachtigd worden tot verblijf om medische redenen. Dit blijkt zowel uit het bepaalde in artikel 9, derde lid (oud), van de vreemdelingenwet als uit het thans vigerende artikel 9ter van diezelfde wet.

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling (...) kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen (...)”

Artikel 9, derde lid (oud) van de vreemdelingenwet, dat van toepassing was op de oorspronkelijke door de verzoeker ingediende aanvraag om medische redenen, bepaalde het volgende:

“In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Hieruit volgt dat een machtiging tot verblijf om medische redenen slechts betrekking heeft op de aanvrager die in België verblijft (cf. RvS 21 december 2012, nr. 221.898). Bijgevolg dient de aanvrager van een verlenging van de machtiging tot verblijf om medische redenen zich eveneens in België te bevinden teneinde een verlenging van zijn verblijfsrecht te bekomen.

De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij zijn belang behoudt omdat hij bij een vernietiging van de bestreden beslissing terug zou kunnen keren naar België.

Uit de thans voorliggende gegevens, die buiten betwisting staan, blijkt immers dat aan de verzoeker op 4 september 2012 een bijlage 13septies werd betekend, hetgeen een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering inhoudt. Het is tengevolge deze beslissing dat de verzoeker inmiddels werd gerepatriëerd. Uit de databank van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt niet en ter terechtzitting werd ook niet aangegeven dat de verzoeker tegen deze beslissing een beroep indiende. Deze beslissing is thans definitief en reeds ten dele uitgevoerd, met name werd de bevelscomponent ten uitvoer gelegd. Het inreisverbod van acht jaar dat in deze beslissing vervat is verhindert de verzoeker dan ook om terug te keren naar België. De vernietiging van de bestreden beslissing, die op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt, kan dan ook nimmer tot het rechtstreekse gevolg hebben dat de verzoeker terug het Rijk kan binnen komen. De beslissing van 4 september 2012 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde datum en bij deze kennisgeving werd hem gewezen op de beroepsmogelijkheden die tegen dergelijke beslissing open staan. De verzoeker heeft er niettemin voor geopteerd de jegens hem getroffen bijlage 13septies niet in rechte te bestrijden.

Nu de verzoeker zich niet langer in België maar in zijn land van herkomst bevindt, kan de verweerder na een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing enkel vaststellen dat de verzoeker zich niet meer op het Belgisch grondgebied bevindt zodat hem geen verlenging kan worden toegestaan van zijn machtiging tot verblijf om medische redenen. De verzoeker beschikt dan ook niet langer over het rechtens vereiste belang bij de vernietiging van de thans bestreden beslissing (RvS 3 maart 2011, nr. 211.781; RvS 21 december 2012, nr. 221.898).

3.4 De Raad merkt op dat de verzoeker in zijn betoog een schending van artikel 2 en artikel 3 van het Europees Verdrag betreffende de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) aanhaalt.

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient, niettegenstaande werd vastgesteld dat de verzoeker geen actueel belang heeft bij zijn beroep, in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen.

3.4.1 De verzoeker betoogt dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM omdat de verwerende partij nagelaten zou hebben om te onderzoeken of de door de verzoeker ingeroepen ziekte een *“reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in hoofde van de verzoeker indien hij plots na twaalf jaar verblijf in België het land dient te verlaten”*. Volgens de verzoeker werd er geen onderzoek gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van zijn medische behandeling in Armenië.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing het volgende bepaalt met betrekking tot een potentiële schending van artikel 3 van het EVRM:

“Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM aangezien het onomstotelijk vaststaat dat de noodzakelijke behandeling en opvolging mogelijk zijn in Armenië en het niet noodzakelijk is dat de behandeling in het land van herkomst van hetzelfde niveau is als die waarvan de illegaal verblijvende vreemdeling gedurende korte tijdspanne genoot in een Staat met meer ontwikkelde gezondheidszorg. Betrokkene brengt geen concrete bewijzen aan die aantonen dat hij geen toegang zou hebben tot de medische verzorging in Armenië. Hij beperkt zich tot loutere beweringen van hemzelf en van Dr. P. A. wat op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Om de schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen aanvoeren, dient betrokkene aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).”

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat de arts-adviseur op 9 juli 2012 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoeningen van de verzoeker. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk naar dit advies verwezen. Dit advies werd aan de verzoeker onder gesloten enveloppe en samen met de thans bestreden beslissing ter kennis gebracht. Het advies maakt derhalve deel uit van de motivering van de thans bestreden beslissing. Met betrekking tot de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van verzoekers medische behandeling stelt het advies het volgende:

“Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) :

informatie afkomstig uit de MedCOI-databank ;

o van plaatselijke artsen die werkzaam zijn in het land van herkomst en die gecontracteerd zijn door het bureau van de medische adviseurs van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 19.05.2011 met uniek referentienummer AM-2059-2011.

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de voor betrokkene noodzakelijke medicatie beschikbaar is in Armenië, zijnde metformine, insuline en een ace-inhibitor.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst / terugname

“Armenië kent een beperkt systeem van sociale zekerheid. Echter, de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst van gratis zorgen. Aangezien de aandoeningen van betrokkene in deze lijst van gratis zorgen zijn opgenomen, is zowel de medicatie als de nodige behandeling/opvolging door een (gespecialiseerde) arts volledig kosteloos voor betrokkene,

Voorts blijkt uit het gehoorverslag van DVZ dd. dat betrokkene zijn 2 kinderen in Armenië verblijven. Het (lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkene voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp niet bij zijn kinderen terecht zou kunnen).

Indien betrokkene voorts nog niet zou kunnen steunen op bijstand van zijn kinderen kan hij zich wenden tot de NGO Mission Armenia actief. Deze staat in voor de ouderen en kwetsbaren in de maatschappij. Ze hebben centra verspreid over het hele land die ouderen medische hulp bieden, maar ook voedsel verdelen. Daarbovenop kan betrokkene beroep doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM), De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven. Betrokkene voert in zijn verzoekschrift aan dat hij niet de nodige behandeling zal kunnen krijgen in Armenië, dat hij er niet zal kunnen beschikken over medische zorgen van een aanvaardbaar kwalitatief niveau en dat de behandeling bovendien voor hem financieel ontoegankelijk zal zijn. Hiervoor verwijst betrokkene naar een medisch attest van Dr. P. A. d.d. 17/11/2006. Betrokkene stelt verder dat hij in geval van terugkeer naar Armenië nooit een adequate behandeling zal krijgen hetgeen uiteraard een zeer negatieve impact zal hebben op zijn gezondheidstoestand. Hij meent dan ook dat het terugsturen naar zijn land van herkomst in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Er dient opgemerkt te worden dat de beweringen van betrokkene en het door hem bijgebrachte medisch attest van Dr. P. A. geen afbreuk kunnen doen aan de vaststellingen van de arts-adviseur die betrokkenes specifieke gezondheidsproblemen heeft onderzocht en die oordeelde dat er voor betrokkene geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Armenië gelet op het feit dat de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië en dat de financiële en geografische toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen voor verzoekster voldoende gegarandeerd zijn.”

Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid blote en niet geconcretiseerde beweringen alsook de overtuiging inzake een onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaat om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Uit het voorgaande blijkt dat de medische problematiek van de verzoeker grondig werd onderzocht. De verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de vaststellingen van de arts-adviseur en de informatie die hij hanteert, niet correct zouden zijn. Samen met de verweerder stelt de Raad dan ook vast dat er adequate behandelingen voorhanden zijn in het land van herkomst van de verzoeker.

De verzoeker toont niet aan dat de medische zorgen die hij nodig heeft voor hem persoonlijk niet toegankelijk zouden zijn in zijn land van herkomst. Het feit dat deze medische zorgen niet gratis zouden zijn en met een zekere kost gepaard gaan, brengt geen schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert in haar constante rechtspraak een hoge drempel in medische zaken. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval (“a very exceptional case”), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten en artikel 3 van het EVRM kan blijkens haar rechtspraak niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. In het arrest D. v. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale

middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda - al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden - en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. v. The United Kingdom en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoeker nog aanvoert dat er geen onderzoek gevoerd is naar de kwaliteit van de zorgen in Armenië merkt de Raad nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarheen de vreemdeling zich dient te begeven (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4.2 Ten aanzien van de aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM merkt de Raad op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting moet bevatten van de feiten en middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 17 december 2004, nr. 138 590).

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. De Raad stelt vast dat de verzoeker verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 2 van het EVRM. Verzoekers middel is dan ook niet ontvankelijk wat de aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM betreft.

3.5 Ter terechtzitting erkent de raadsvrouw van de verzoeker dat deze inmiddels is gerepatriëerd. Na deze repatriëring werd het belang niet op dienstige wijze geactualiseerd. De Raad stelt dan ook ambtshalve vast dat verzoeker uit een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing geen enkel voordeel meer kan halen, zodat hij geen belang heeft bij het onderhavige beroep (cf. RvS 13 augustus 2002, nr. 109.731).

Het beroep is niet ontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

C. DE GROOTE